

Świadectwo, czyli światło wiary, która staje się w nas życiem. Refleksje po XIII Magnifikacie z Sanitą Sionek

Poznanie intelektualne nie jest tożsame z poznaniem serca, które jest motorem ludzkich działań, intencji, decyzji. To wiara, która staje się w nas światłem, życiem, mocą- rodzi w nas świadectwo. Poznawszy prawdę intelektualnie, możemy jej nauczać, ale to nie to samo, co dawanie świadectwa. Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki, kandydat na ołtarze, w swojej homilii wygłoszonej w Dursztynie w 1976 r. tak mówił o tym:

"Świadectwo nie wyrasta z poznania prawdy. Poznawszy prawdę możemy nauczać, ale to nie to samo, co dawanie świadectwa. Świadectwo powstaje wtedy, kiedy światło staje się w nas życiem, czyli mocą, a więc tym, co kieruje naszym życiem, naszym postępowaniem i działaniem. Pytamy więc, czy w ten sposób przyjęliśmy światło wiary, że wiara stała się w nas mocą, a moc zrodziła w naszym życiu świadectwo?"

17 lutego 2017 r. w Domu Przyjęć Anna w Gorzyczkach około 180 kobiet spotkało się na XIII już Magnifikacie, czyli na spotkaniu towarzyskim przy stole, aby w atmosferze wzajemnej życzliwości podzielić się podczas posiłku własnym doświadczeniem wiary, trudnościami i wątpliwościami, które rodzi doświadczenie życiowe, a także przeżyć chwile skupienia oraz wysłuchać osobiste świadectwo zaproszonej kobiety. Po modlitwie uwielbienia można też było wypisać swoje prośby i podziękowania, które kapłan obecny na spotkaniu zaniósł przed figurkę Maryi Królowej Świata, modląc się do Boga w intencjach powierzonych przez kobiety przez wstawiennictwo Matki Bożej. Na zakończenie spotkania zebrane kobiety otrzymały osobiste, indywidualne błogosławieństwo kapłańskie, z modlitwą nad każdą z nich. W ten sposób umocnione w wierze i nadziei wracały do domów z refleksją nad własną drogą do Boga.

Gość spotkania : Sanita Sionek

*Żona Andrzeja od 18 lat, mama Ewy (12 lat) i Marty 9 lat).
Od ponad 20 lat zaangażowana w posługę we wspólnocie ewangelizacyjnej i ekumenicznej, w pierwszej na Łotwie, a potem w Polsce, przede wszystkim, jako animator muzyczny i lider uwielbienia. Na początku małżeństwa wraz z mężem podjęli decyzję o wspólnej posłudze w wymiarze pełnoetatowym i do tej pory trwają w tej decyzji. Od 2000 roku wraz z mężem rozwijają i prowadzą Katolickie Misję "En Christo"- katolicy w służbie ewangelizacji, odnowy życia i jedności chrześcijan, razem z zespołem, prowadząc centrum formacyjne i dom spotkań w Lanckoronie, służąc formacją i inspiracją ruchom i wspólnotom.*

Sanita! Elegancka blondynka- Łotyszka, wykształcona w stolicy Łotwy- Rydze, posługująca się językami obcymi, z przeszłością, która pozostawiła w niej wiele lęków (kraj komunistyczny, rozwód rodziców w dzieciństwie), z głębokim pragnieniem poznania Boga w sercu, choć sama o tym nie wiedziała i nie umiała tego pragnienia tak nazwać, bo skąd? Nikt jej tego nie uczył; rodzinę miała niewierzącą, do kościoła nikt nie chodził. A jednak w jej sercu był ten niezatarty Boży ślad stworzenia jej z miłości, pamięć najgłębsza dzieciństwa Bożego. Widać jej sumienie- to najgłębsze sanktuarium ludzkiej duszy, było prawe, a wola kierowała się ku temu, co dobre, święte, czyste. Zanim posłużyła się świadomym wyborem wiary i służby Bogu, było w niej to "pociąganie" Boga Ojca ku Jezusowi i ona to jakoś wewnętrznym czuła i intuicyjnie szła za tym.

Lęki, zranienia z dzieciństwa nie zdeterminowały ostatecznie jej życia, choć były w niej i wyraźnie się odzywały. Ważne jest to, co ona z nimi zrobiła. Nie zamknęła się w sobie, nie pozwoliła sobie całkowicie uwięzić w ich destrukcyjnym oddziaływaniu na psychikę, ale szukała czegoś innego, jakiegoś antidotum na nie w osobistych rozmowach z Bogiem, którego jeszcze nie poznała, ale zwracała się do Niego, nie wiedząc, że On jest tak blisko niej i że ją prowadzi do spotkania z sobą. To jest niesamowite i piękne, że niezależnie od sytuacji, w jakiej się znalazła nie z własnego wyboru, był w niej ten niezniszczalny ślad- wewnętrzny kod przynależności do Boga- kod dziecięstwa Bożego, którego nic i nikt nie może ostatecznie zniszczyć, jeżeli sam człowiek w swojej wolności (wolnej woli) temu nie zaprzeczy. Jan Paweł II w Tryptyku rzymskim, we fragmencie Medytacji nad Księżą Rodzaju, tak o tym pisał:

[...] Dlaczego o tym właśnie jedynym dniu powiedziano: / ? Widział Bóg, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre" ?/ **Czy**
temu nie przeczą dzieje?

/ Choćby nasz wiek dwudziesty! / I nie tylko dwudziesty! /

A jednak żaden wiek nie może przesłonić prawdy o obrazie i podobieństwie

.[...] ?Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, / na obraz Boży go stworzył, /mężczyzną i niewiastą stworzył ich. Chociaż oboje byli nadzy, / nie doznawali wobec siebie wstydu"!/ I widział Stwórcę, że było bardzo dobre./ Czyż nie On właśnie widzi wszystko w całej prawdzie?/ Omnia nuda et aperta ante oculos Eius- [...] Oni także u progu dziejów/widzą siebie w całej prawdzie:/ byli oboje nadzy.../Oni także stali się uczestnikami tego widzenia,/ które przeniósł na nich Stwórcę.[...]

Jej droga....

Czuła się kochana do 8 lat. Potem konflikt u rodziców spowodował rozwód. Straciła poczucie bezpieczeństwa, mimo że nadal miała relacje z rodzicami. Wypowiadała cały swój ból, osamotnienie z powodu rozvodu rodziców i ten ból jej został zabrany. Nie potrafiła jeszcze powiedzieć, że to Bóg, ale realnie Go doświadczyła, nie wiedząc, że to On. Potem zmagala się z myślami, że mama też może jej być zabrana. Wtedy też Bóg jej pomógł. Odtąd sama w domu prowadziła rozmowy z Bogiem, choć nikt do kościoła nie chodził. W wieku licealnym jej tęsknota za Bogiem się powiększyła, ale nie wiedziała, gdzie Go szukać. Jej koleżanka w klasie maturalnej powiedziała jej, że wierzy, iż Jezus jest Bogiem. W 1993 r. na Boże Narodzenie, już jako studentka kupiła Biblię i zaczęła ją czytać od Ewangelii. Nie mogła przestać czytania; każde słowo ją dotykało, przemieniało, a najbardziej ją poruszyło słowo Miłość. Czuła moc tych słów. Ona uwierzyła w Ewangelię! To było radykalne nawrócenie, miodowy miesiąc z Bogiem. Nie przejmowała się egzaminami, przyciągało ją Słowo Boże (ale egzaminy też zdała). Chciała znaleźć kościół, wspólnotę. Była w różnych kościołach, ale doświadczyła mocy Eucharystii, szczególnie w momencie Przeistoczenia. Chciała oddać całe życie Jezusowi, ale też otrzymała łaskę skruchy. Często płakała, ale też czuła ukojenie, pokój w sercu, uzdrowienie, umocnienie. Stała się tak lekka; czuła, że coś ją ogarnia, rozaniela, zrozumiała, że została napełniona Duchem Świętym. Przeżyła to, co działo się z Korneliuszem (Dz. 10,1-48; 11,1-18)- najpierw napełnienie Duchem Świętym, a potem formacja i chrzest. Dzięki współpracy grupy modlitewnej (do której zaprosił ją chłopak) z Polską, poznała przyszłego męża Andrzeja Sionka. W 1998 r. pobrali się i podjęli decyzję, że będą wspólnie posługiwać. Chcieli pomagać ludziom, uczyć, jak żyć wiarą. Przez 5 lat oddała się całkowicie wychowaniu dzieci, po czym wraz z mężem zaczęli

organizować w Lanckoronie weekendy uwielbienia, seminaria. [...] W centrum skupienia, uwielbienia stawiają Boga. Postawili na dziękczynienie, a nie kontemplowanie własnych braków.

Bóg musi być w centrum! Przeszłość nie musi być determinacją! To, co stare, minęło!

Sanita nauczyła się nie koncentrować się na brakach i na własnym ja, ale na dziękczynieniu za to, co mamy, i uwielbieniu Boga w swoim życiu. - On rozmnoży nawet te niewielkie dary, które Mu powierzamy, tak, że będziemy mieli wystarczająco, i jeszcze zostaną ułamki- mówiła z wiarą (por. Mk.8, 1-10). Na początku spotkania mówiła również o tym Lidia Jurczyk (choć nie umówiły się, że będą o tym mówić - w jedności!), odwołując się do Ewangelii o cudownym rozmnożeniu chleba przez Jezusa dla 4 tysięcy ludzi. Choć uczniowie mieli tylko kilka chlebów i rybek, po modlitwie, dziękczynieniu i błogosławieństwie Jezusa jedli wszyscy do sytości i zostało jeszcze 12 koszów ułamków. Taka jest moc dziękczynienia, złożenia w ręce Jezusa wszystkiego, co mamy. Jezus nie mówił, że wiele brakuje, aby nakarmić tak wielki tłum na pustkowiu, ale uwielbiał Ojca i dziękował Mu za to niewiele, które Mu przynieśli uczniowie (tylko 7 bochenków), a co to jest dla czterotysięcznego tłumu mężczyzn! A jednak wystarczyło i był jeszcze nadmiar. To Bóg jest dawcą wszystkiego, ale potrzebuje naszego udziału, naszej ufności i współpracy z Nim - ze względu na nas. Uczy nas innego spojrzenia na posiadanie i na naszą relację z Bogiem. To nie my Bogu dajemy, ale On daje nam; wszystko bowiem, co mamy, jest Jego darem.

? Jeżeli miłość do Boga i bliźniego stanie się nawykiem naszej duszy, kształtujemy w sobie niebo". To jedyny klucz do prawdziwego szczęścia.- [abp. Fulton J. Sheen: *Stworzeni do szczęścia. Klucz do dobrego życia.*]

Uwielbienie Boga ? antidotum na lęki i narzekania- swoista nowa kultura!

Wielbi dusza moja Pana! [Łk. 1, 46- 55]- ta piękna pieśń uwielbienia Boga przez Maryję za wielkie rzeczy, jakie dla Niej uczynił, stała się też myślą przewodnią świadectwa, które wypowiedziała Sanita Sionek. Wszystko w Jej życiu podporządkowane jest dziękczynieniu, uwielbieniu, wychwalaniu Boga. Uwielbienie musi być oparte mocno na Słowie Bożym (kim jest Bóg, co dla nas uczynił?). Sanita przywołała biblijne sceny z 1 Krn, 16 (król Dawid wydał rozporządzenie, w którym przeznaczył całą grupę lewitów do posługi wychwalania, uwielbienia Boga, dziękczynienia i wywyższania Go), 2 Krn., 20 (uwielbienie jest też narzędziem walki duchowej, odpierania pokus, złych myśli; uwielbienie daje moc do zwycięstwa. Przed rzeczywistą walką Izraelici stoczyli walkę duchową.) Wtedy dzieje się przełom także w naszym życiu- mamy w to wierzyć i oczekiwać, że Bóg jest po naszej stronie. Św. Paweł w Liście do Rzymian pisze: ? Oddajcie siebie Bogu na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną". (Rz., 12, 1). To musi kosztować! Czas, także pieniądze, coś cennego, najlepszego! Przynosimy Bogu to, co najlepsze, przynosimy przede wszystkim siebie.

Jeśli nie przyjmiesz krzyża, to nie wytrwasz w uwielbieniu!

Ważne, aby nasze chrześcijaństwo nie było powierzchowne i płytkie. Nie wolno mylić zwykłej wesołości i radości, które daje świat; emocji, które szybko się wypalają i nie zaspakajają głodu serca, z radością i pokojem, które daje Jezus, a które nie są pozbawione cierpienia i trudów. (

por. J. 14, 27). Ale to nie jest zła nowina, to jest dobra nowina. (ks. Michał Olszewski). Nie ma bowiem chrześcijaństwa bez krzyża- znaku naszego zbawienia. Na nim Jezus zwyciężył świat! Objawiła się Miłość Największa- Boża miłość miłosierna do człowieka!

*?Jesteśmy wspólnotą Kościoła pielgrzymującego, cierpiącego i chwalebneho. I dopóki nie trafimy do Kościoła chwalebneho, to rzeczywistość krzyża i cierpienia jest wpisana w nasze życie. **Jeśli nie przyjmiesz krzyża, to nie wytrwasz w uwielbieniu. Nie ma uwielbienia i chwały bez wcześniejszego doświadczenia krzyża i zgody na krzyż.**" [ks. Michał Olszewski- SCJ, Ogarnij się. Twoja droga do Damaszku. Kraków, Wydawnictwo eSPe 2015, s. 85.]*

Prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w sposób prawdziwie duchowy. Takich czcicieli chce mieć Ojciec. (por. J. 4, 23-24). I o takie uwielbienie chodzi.

Władysława Bańczyk